

ညေး
တိမ်

တွေ

နေ

တဲ့

ကျွန်း

နိဒါန်း

ကျွဲတဖက် နွားတဖက်နဲ့

ကံကြမ္မာဖိနပ် မှားစီးလာတဲ့ နေ့ကပေါ့....

သံယောဇဉ်က ချက်ကြိုးတန်းလန်း

အဲဒီ ချက်ကြိုးကို အချစ်က တိကနဲ ဖြတ်သွားတယ်။

ခင်ဗျားတို့ သတိထားမိကြသလား....။

ကမ္ဘာ့မြေပုံကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သားပိုက်ကောင်ကလေး မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ သဏ္ဌာန်ရှိ တဲ့ နိုင်ငံလေးတစ်နိုင်ငံရှိတယ်....။

အဲဒီ နိုင်ငံလေးဟာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ၊ ရေနံ၊ သဘာဝဓာတ်ငွေ့ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ မထွက်ဘူး။

နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း သင့်တင့်မျှတတဲ့ ရာသီဥတုကိုလည်း မပိုင်ဆိုင်ဘူး။

နိုင်ငံရဲ့ တည်နေရာဟာ ကမ္ဘာ့ငလျင်ကြောတွေပေါ် ဖင်ခုထိုင်နေသလိုဖြစ်နေပြီး သမုဒ္ဒရာထဲ မှာ ဖျက်အားပြင်းမုန်တိုင်းတွေ ရွေ့လျားဖြတ်သန်းတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ တည်ရှိနေတယ်။

နောက်ပြီး...

ဆူနာမီလှိုင်းလုံးတွေ လာရောက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ချေ အများ ဆုံးတိုင်းပြည်တွေထဲက တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်နေပြီး...။

ကမ္ဘာ့မြေမျက်နှာပြင် အနိမ့်ဆုံးအပိုင်းမှာ လည်း တည်ရှိနေပြန်တယ်

ယံ...။

ဆိုလိုတာက နောင်နှစ်ပေါင်းရာထောင်ချီကြာတဲ့ အခါ ကမ္ဘာကြီးပူ
နွေးပြီး ဝန်ရိုးစွန်းအရပ်က ရေခဲတောင်တွေအားလုံး အရည်ပျော်ကျလာ
ခဲ့ရင် အဲဒီ နိုင်လေးက ရေအောက်ကိုမြုပ်ဖို့ အလားအလာ အရှိဆုံး
တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်နေပြန်တယ်။

ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ၊ ဖိအားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ မို့ ခင်ဗျားဟာ အဲ
ဒီ နိုင်ငံလေးကို သနားကောင်း သနားသွားပါလိမ့်မယ်

အဲဒီ လိုဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းသွားပါပြီ

အဲဒီ ဖိအားတွေကြောင့်ပဲ နိုင်ငံရဲ့ လူသားအရင်းအမြစ်ဟာ ထူးခြား
ကောင်းမွန်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီ နိုင်ငံမှာ လူဖျင်းလူညံ့တစ်ယောက်တစ်လေမျှမရှိ။

လူမျိုးတိုင်းလိုလိုဟာ လူတော်တွေချည်းပင်....။

လူတော်တွေချည်းပင်။

ခင်ဗျား ကြည့် ကြည့်စမ်း။

လမ်းမတွေပေါ်မှာ ၊ ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်မှာ ၊ လူစည်ကားရာအရပ်
တွေမှာ ခွက်တစ်လုံးထိုးပေးပြီး ‘သနားကြပါ’ ပြောမယ့် သူတောင်းစား
တစ်ယောက်တစ်လေမှ မရှိဘူး။

ပန်းကန်ဆေးတဲ့ နေရာ၊ စားပွဲထိုးတဲ့ နေရာ၊ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့
နေရာ၊ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံတွေမှာ လူအစား စက်ရုပ်တွေပဲရှိတယ်။

အိုက်ဇက်နယူတန်၊ အိုင်းစတိုင်း၊ စတီဗင်ဟော့ကင်းတို့ မွေးဖွားရာနို
င်ငံတော့ မဟုတ်ဘူး ။

ဒါပေမယ့် လကမ္ဘာပေါ် စောစီးစွာ ရောက်ခဲ့တဲ့ အထဲမှာ သူတို့ လူမျိုးတွေပါတယ်။

ကိုလိုနီခေတ်တုန်းက သူတို့ နိုင်ငံပိစိကွေးလေးဟာလည်း အင်္ဂလန်၊ အမေရိကန်၊ ဂျာမနီ၊ စပိန် နိုင်ငံတွေနဲ့ အပြိုင် ကမ္ဘာကြီးကို နေမဝင်အင် ပါယာ လုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြဖူးတယ်။

နောက်တော့လည်း လူမိုက်တို့ ရဲ့ သွားရာလမ်းအတိုင်း လူစွာကျယ် လုပ်လွန်းတဲ့ တိုင်းပြည် လေးကို ကမ္ဘာက အဏုမြူဗုံးကြဲချပြီးဒဏ်ခတ် ပစ်လိုက်ကြတယ်။

တော်ရုံစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ လူမျိုးတွေ ဆိုရင်တော့ ...သေချာပါတယ်။ နှစ်တစ်ရာနဲ့ တောင်ပြန်ပြီး နလံထူစရာအကြောင်းမရှိဘူးပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့်....ခင်ဗျား သိထားဖို့ က သူတို့ က စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တဲ့ လူတော်တွေ။

ပထမဆုံး...သူတို့ ရဲ့ မှားယွင်းတဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ကမ္ဘာကို တရားဝင် ဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့ တယ်။

နောက်အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ တိုင်းပြည်ကို Rebuild ပြန်လုပ် နိုင်ခဲ့တယ်။

ဒီနေ့ခေတ်မှာ လည်း သူတို့ ဟာ ကမ္ဘာ့နံပတ် အဆင့်တစ်နေရာမှာ ရပ်တည်ပန်းပန်လျက်ပါပဲ။

သူတို့ နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးတွေအကြောင်းဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေလို့ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ချင် ရှုံ့နေမိမှာ ပဲ။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူး ။

ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ စကားက အခုမှ လာမှာ ပါ။

အဲဒီ ကိစ္စကတော့ သူတို့ တိုင်းပြည်အတွက် သိပ်ကိုကြောက်စရာ
ကောင်းပါတယ်။

ဘာလဲဆိုတော့...။

မစ်ရှယ်ယာနိုင်ငံဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်မှု (Suicide)
အများ ဆုံး ဖြစ်ပွားရာ တိုင်းပြည်တစ်ခုပါ။

စစ်တမ်းများ အရ တစ်နာရီပြည့်တိုင်း လူသုံးဦးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို S
uicide လုပ်ပြီး သတ်သေဖို့ ကြိုးစားနေကြပါတယ်။

(1)

“အို...လှလိုက်တာကွယ်... လှလိုက်တာ”

အဘွားအိုခမျာ တုံချီချီဖြစ်နေသော်လည်း ကြည်နူးပီတိစိတ်ကြောင့်
ကလေးလေးတစ်ယောက် လိုပြန်လည် နုပျိုနေ၏။

“အမယ်ကြီး...ဖြည်းဖြည်း”

ဖြည်းဖြည်းလို့ သာ သတိပေးနေရတယ်။ အဘိုးကြီးခမျာမှာ လည်း
သူ့ကိုယ်သူမနည်း အနိုင်နိုင် ထိန်းရင်း အဘွားကြီး လက်ကို ဖွဖွလေးဆု
ပ်ကိုင်ထားလေရဲ့ ။

သူတို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာကလေးကတော့ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း
ပါ။

တစ်ခုတည်းသော အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်မှ တိမ်လိပ်ထူထူတွေ အုံ့ဆို
င်းနေတတ်ပြီး တောင်တန်းတွေပေါ်တဲ့ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်း။

ကျွန်းကလေးဟာ အိုခိုင်ယန်လို့ အမည်ရပါတယ်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့....တိမ်တွေနေတဲ့ ကျွန်းတဲ့ ...

ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်းကလေးက စိမ်းညိုညို ပင်လ
ယ်နဲ့ မိုးကောင်းကင်က ပြာလွင်လွင်၊ ကျွန်းကို လာရိုက်ခတ်တဲ့ ရေလှိုင်း
တွေနဲ့ တိမ်တွေက အဖြူရောင်တွေ။

“အဘိုးကြီး...ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ၊ ဘာတွေမြင်ရလဲ”

“အရောင်တွေကို ငေးနေတာ၊ အဖြူရယ်၊ အစိမ်းရယ်၊ အပြာရယ် ဒါ
ပဲမြင်တယ် အေးချမ်းတယ်။ သိပ်အေးချမ်းတယ်”

အဘိုးကြီးဟာ ငယ်စဉ်က ပန်းချီဆရာဖြစ်ခဲ့ပုံရ၏ ။ Subject ထက်

colour ကိုအရင်ဦးဆုံး ရင် ထဲကိုထိအောင် ခံစားနေသည်။ ။

အင်း....

အဘွားကြီး ခမျာမှာ တော့ ငယ်စဉ်က ဖိနပ်စက်ရုံတစ်ရုံမှာ ဝင်အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ဦးပါ။

သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးဟာ ငယ်ဘဝတွေကို ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ရုန်းကန်ခဲ့ကြရင်း ဘဝနေဝင်ချိန် အရောက်မှာ ဒီကျွန်းကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ နဲ့ ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းပါ။

“လာ...ကျွန်းကလေးထဲ ဝင်ကြစို့”

ဒီလိုနဲ့ အဘိုးကြီးဟာ အဘွားကြီးရဲ့ လက်ကိုတွဲပြီး ကျွန်းကလေးဆီ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

“နားထောင်စမ်း၊ လမ်းအဆုံးမှာ ရေတံခွန်ရှိမယ်ထင်တယ်။ ရေစီးသံသဲ့သဲ့ ကြားနေရတယ်”

“ကျုပ်သိတယ်၊ The Road to Heaven ဆိုတဲ့ လမ်းကလေးရဲ့ အဆုံး”

The Road to Heaven...

ဒီလမ်းကလေး နာမည်ကြားလိုက်ရုံမျှနှင့် အဘိုးကြီးရော၊ အဘွားကြီးပါ မျက်လုံးကလေးများ မှေးကျဉ်းသွားသည် အထိ နစ်နေအောင် ပြုံးလိုက်ကြမိပြန်သည်။ ။

ကောင်းကင်ဘုံကို သွားရာလမ်းလေး။

သူတို့ ရှာနေတဲ့ လမ်းကလေးပေါ့။

“အို...ကြည့်စမ်း၊ လှလိုက်တဲ့ လိပ်ပြာကလေးတွေ”

ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ဖမ်းပေးမယ်”

“အို...နေပါ။ ချော်လဲနေမှ ဖြင့် အရိုးကျိုးနေပါဦးမယ်။ ကျွန်မတို့ ခရီးမဆုံးသေးဘူး”

လိပ်ပြာလိုက်ဖမ်းမလို့ ဟန်ပြင်နေသော အဘိုးကြီးမှာ ဒါလည်း ဟုတ်တယ်လေ ဆိုတဲ့ သဘောနှင့် မြက်ရိုင်းတွေထဲ ရောပေါက်နေတဲ့ ခရမ်းရင့်ရောင် တောပန်းကလေးတွေကိုသာ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက် ရအောင်ခူးပြီး အဘွားကြီးအားပေးလိုက်၏ ။

ကြည်နူးလိုက်ရတာ ။

လျှောက်နေတဲ့ လမ်းကလေးက သိပ်တော့မညီညာ။

လမ်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေရဲ့ အမြစ်တွေက အဖုအဖုတွေနဲ့ လမ်း ကလေးကို အထပ်ထပ် ကန့်လန့်ဖြတ် ကာရံပေးထားသလိုဖြစ်နေ၏ ။

“နတ်သမီးပုံပြင်တွေထဲက လမ်းကလေးအတိုင်းပါပဲ”

“ဟော...ဟိုများ...ရောက်ပြီ”

ကချော်ကချွတ်ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးမှာ Road to Heaven ဆိုတဲ့ စာသားက ဆေး သားပြယ်လွှင့်နေပြီး မကြာသေးမီကမှ ထိစာသားပေါ်ကနေ ထပ်ပြီး ရေးဆွဲထားဟန်ရှိတဲ့ စာသားတစ်ခုက သုတ်ဆေးအနီရောင်နှင့် ထင်းရှင်းနေ၏ ။

Do Not Entry

(မဖြတ်သန်းရ)

(1-a)

“လမ်းကလေးဟာ မှော်ဝင်နေပြီ”

လမ်းတလျှောက်မှာ မြင်ဖူးနေကျမဟုတ်တဲ့ အစွန်းထွက် ချွန်မြည့်မြည့် ကျောက်တုံးမည်းမည်း ကြီးတွေမှာ တွယ်ကပ်ပေါက်နေတဲ့ ရေညှိစိမ်းစိမ်းကလေးတွေကို ကြည့်ရင်းသူတို့ ရင်ထဲ အေးမြသလို ခံစားလာရသည်။ ။

“ဟယ်၊ ဟိုမှာ ...ဖိနပ်တွေ”

သစ်ဥ၊ သစ်ဖုကိုက်ရင်း သူတို့ ကိုချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေတဲ့ ရှဉ့်ကလေးတွေ၊ အမြီးရှည်ရှည် ငှက်ကလေးတွေကို ဟိုမှာ ဒီမှာ တွေ့နေရသလိုပဲ။

လမ်းတလျှောက်မှာ ၊ ကျောက်တုံးတွေကြားမှာ ။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေကြားမှာ ၊ ဆွေးမြည့်စုတ် ပြတ်နေတဲ့ ဖိနပ်တွေ၊ ပဝါစတွေ၊ အကျီအဟောင်းတွေကို သူတို့ သတိထားမိလာခဲ့ကြသည်။ ။

ဒါကတော့ အဘိုးကြီးတို့ စုံတွဲကို စတင်ဆွဲဆောင်လာတဲ့ View ပါ။

နောက်ထပ်ဆွဲဆောင်လာတဲ့ အရာကတော့ Smell။

“ပန်းနံ့ကလေးတွေ ကျွန်မရတယ်။ ပန်းရနံ့လေးတွေ”

လတ်ဆတ်အေးမြတဲ့ လေပြည်ကို တရှိုက်မက်မက် ရှူသွင်းရင်း အဘွားကြီးကဆိုလေတော့..

“ဟုတ်တယ်။ မြက်ပင်ရဲ့ ရနံ့တွေ၊ မြက်ပင်တွေကြားမှာ တွဲခိုနေတဲ့ ရေစက်ကလေးတွေရဲ့ ရနံ့ တွေ၊ အို...ငှက်ကလေးတွေရဲ့ ရင်အုံက ထွက်လာတဲ့ ရနံ့တွေ၊ ကြည့်စမ်း၊ ရနံ့တွေကို ငါရှူရှိုက်နေမိရုံ တင်မကဘူး

။ မြင်ပါနေရတယ်။ အဘွားကြီး”

“အို...ရှင်ဟာ သိပ်အပြောကောင်းတဲ့ ပန်းချီဆရာပဲ အဟား ဟား”

လမ်းကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှည်လျားနက်ရှိုင်းလာသလိုပဲ
ပိုပြီး ပဉ္စလက်ဆန်လာခဲ့လေ တော့၏ ။

View.... Smell... ပြီးတော့ သူတို့ ကို ထပ်ပြီးဆွဲဆောင်လေသော အ
ရက Voice။

“နားထောင်စမ်း....အဘွားကြီး”

“ကြားတယ် ကျွန်မကြားတယ်”

သစ်ရွက်ကလေးတွေ လေတိုးသွားတဲ့ အသံ၊ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ယိ
မ်းထိုးသွားတဲ့ အသံ၊ ငှက် ကလေးတွေ တီတီတာတာ အော်မြည်တဲ့ အ
သံဗလံလေးတွေကနေ တစ်ဆင့်...တစ်ဆင့်နဲ့ တိမ်တွေကြေမွသွားတဲ့
အသံ၊ ကျောက်တုံးပေါ်ကနေ ရေညှိပိစိကွေးကလေး ကွာကျသွားတဲ့ အ
သံ၊ ငှက်ကလေးတွေရဲ့ ရင်အုံထဲက နှလုံးသွေးစီးဆင်းသံကအစ သူတို့
ကြားလာကြရသည် ။

ဟုတ်တယ်...ဒါဟာ ကောင်းကင်ဘုံပဲ။

ဒါဟာ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားရာလမ်းကြောင်းပါပဲ။

အဘိုးကြီးကို စုံတွဲဟာ လက်တွေ့ကျကျဘဝထဲကနေအိပ်မက်ထဲ လ
မ်းလျှောက်ကြရသူများ လို ရီဝေမိန်းမောသွားကြသည် ။

View, Smell, Voice ဒီဆွဲငင်အားတွေကို တော်လှန်ဖို့ ဆိုတာ လုံးဝမ
လွယ်။

အဘိုးကြီးက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးရွက်ဆိုလိုက်၏ ။

- How many roads must a man walk down~

- Before they call him a man~

- And how many seas must a white dove sail~

- Before she sleeps in the sand~

အံ့သြစရာမကောင်းဘူးလား။ သူတို့ မျက်လုံးများကို ကျေနပ်စွာမှီ
တံလျက် လမ်းအဆုံးကို လျှောက်သွားကြ၏ ။

-And how many times must the cannon balls be fly~ Before th
ey're forever banned~ The answer my friend is blowin' in the wind
~ The answer is blowin' in the wind~

သေချာသည် မှာ The Road to Heaven လမ်းကလေးအဆုံးအထိ သူ
တို့ ကျေနပ်နှစ်သက် စွာမျက်လုံးမှီ တံလျက် ဝင်ရောက်သွားကြသည် ။

သို့သော် သူတို့ ပြန်ထွက်မလာကြတော့။

ဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက်မလာကြတော့။
